

De babyboomers van nu maken zich op voor hun tweede jeugd op de leeftijd dat hun ouders gingen denken aan hun pensioen. Ze worden ouder, en zijn met meer ouderen dan ooit.

De tweede levenshelft heeft nog nooit zo lang geduurd. Maar tegelijk weten we minder dan ooit er zin aan te geven. Willen we eigenlijk wel oud worden? En hoe worden we dan goed oud? Collectieve antwoorden op die vraag brokkelen af; met de nieuwe ouderen is ook de ouderdom geïndividualiseerd. Hoe kunnen we dan toch zinnig over oud worden spreken?

In dit boek wordt in de traditie van de ethiek gezocht naar wegwijzers in het niemandsland van de nieuwe ouderdom. Goed oud worden vraagt op zijn minst om evenwichtskunst, waarin gezondheid, autonomie, gemeenschap en zingeving met elkaar in balans worden gebracht. De generatie ouderen op komst is echter ook de eerste die groot geworden is met waarden als zelfontplooiing en authenticiteit. Kunnen we daarmee oud worden?

De schrijver van dit boek (lichting 1955) denkt dat het kan. Maar dan moeten we wel eerst van de jeugdwaan van de babyboomers worden verlost en weer leren wat het is om eindig te zijn.

Frits de Lange is als hoogleraar ethiek verbonden aan de Protestantse Theologische Universiteit (Kampen).